

Тръгна Дълчо къмъ дома твърдо решенъ вече да бжде наистина Дълчо Смълчо!... Да не се плаши отъ нищо! Да бжде смълъ и въ бедата си и да се бори.

Следъ този день никой и никога не видѣ Дълчо отчаянъ, умисленъ, нито го видѣ нѣкой да заплаче...

Той реши, че трѣбва да се труди, да работи, да се учи. Спомни си изведнажъ и последнитѣ думи на баба си:

— Учи се, синко, учи!... Учи!...

И стана Дълчо още по-работливъ. Никому дума не отвърщаше, на всички услужваше съ каквото можеше... И всички го обичаха. Всички се очудваха на неговия умъ, на неговото добро, златно сърдце... Чичовцитѣ му се съветваха често съ него за много смѣтки оставени отъ баща му. Тѣ бѣха неграмотни, не знаеха да пишатъ и четатъ и Дълчо имъ бѣше сега дѣсната ржка...

(Свършва въ осма книжка)

Александъръ Спасовъ

ПРОЛѢТЕНЪ ВѢТЪРЪ

Юженъ вѣтъръ надъ полята
веселъ вѣе...

Чудна пѣсенъ надъ житата
свири, пѣе!

Топълъ лъхъ цвѣтята гали
и имъ шѣпне:

— Ставайте, деца заспали,
пролѣтъ трѣпне!

По ливади билки млади
зеленѣятъ.

Слънчо весело ги гали
и се смѣе!...

Всѣка пжпка се разтваря
снѣжно бѣла!

Надъ нивята млѣчна пара
се понела...

Сѣкашъ пролѣтни огньове
се запалватъ.

Топълъ вѣтъръ обикаля
надъ земята.

Ехъ, ти вѣтъръ, надъ полята
гдето вѣешъ,
какъ бихъ искалъ твойта пѣ-
да запѣя!... сень

Боянъ Балабановъ